

МИШ ШИШ

3

Роберто Паванело

МИШ ШИШ
**Откацени
Вукодлак**

Превела с италијанског
Гордана Бреберина

■ Laguna ■

Наслов оригинала
Bat Pat
Il licantropo lunatico

All names, characters and related indicia contained in this book, copyright of Edizioni Piemme S.p.A., are exclusively licensed to Atlantyca S.p.A. in their original version. Their translated and/or adapted versions are property of Atlantyca S.p.A. All rights reserved.

Text by Roberto Pavanello
Original cover and illustrations by Blasco Pisapia

Copyright © 2009 Edizioni Piemme S.p.A., via Tiziano 32,
20145 Milano, Italia

International Rights © Atlantyca S.p.A., via Leopardi 8,
20123 Milano, Italia
foreignrights@atlantyca.it
www.atlantyca.com

Translation copyright © 2014 за српско издање, ЛАГУНА

САДРЖАЈ

1.	Лепог ли изненађења!	11
2.	Врисак у димњаку	15
3.	Јадиковка тужног којота	22
4.	Шапутање и завијање	27
5.	Чему толико насиље?	31
6.	Кифла с мајонезом	38
7.	Вест за насловну страну	42
8.	Изненађење у купатилу	46
9.	Шетња међу надгробним плочама	51
10.	И вукови носе сат	58
11.	Хрскаве куглице с медом	63
12.	Решење загонетке	68
13.	Ескадрила М. и К.	73
14.	Кад план омане	78
15.	Сјајно сребро... на себи!	84
16.	Сва пажња само за мене	89

ЂАО... ЕВО МЕ!
ЈА САМ МИШ ШИШ!

ЗНАТЕ ЛИ ЦИМЕ СЕ БАВИМ У ЖИВОТУ? ЈА САМ
ПИСАЦ, А СПЕЦИЈАЛНОСТ СУ МИ КЊИГЕ ОД
КОЈИХ ЦИТАОЦЕ ПОДИЛАЗЕ ЖМАРЦИ:
ОНЕ КОЈЕ ГОВОРЕ О ВЕШТИЦАМА, УТВАРАМА,
ГРОБЉИМА... УКРАТКО, СТРАШНЕ ПРИЦЕ. АЛИ
МОРАМ ДА ВАМ ОДАМ ЈЕДНУ ТАЈНУ:
ЈА САМ У СТВАРИ ВЕЛИКА КУКАВИЦА!

ПРЕДСТАВЉАМ ВАМ
СВОЈЕ ПРИЈАТЕЉЕ...

МИЛЕНА

Старост: осам година
Посебне особине: обожава
паукове, змије, мишеве,
жабе крастаче...
Слаба тачка: кад је нерво-
зна, боље вам је да је за-
обијете у широком луку
Омиљена реченица:
„Пожурите, ленштине!“

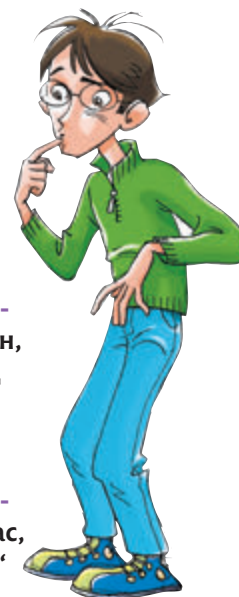

ПАЈА

Старост: девет
година
Посебне особине:
уста му никад нису
затворена
Слаба тачка: вели-
ка је кукавица!
Омиљена рече-
ница: „А како би
било да нешто
презалогајимо?“

НИКОЛА

Старост: десет
година
Посебне особине:
промишљен,
интелектуалац
Слаба тачка:
ниједна (тако
бар он каже...)
Омиљена рече-
ница: „Само час,
размишљам...“

Драги моји „љубитељи страшних прича“, знате ли ону изреку: „Чувај се свагда, опуштања нема, нарочито родбина зна зврчке да спрема“? Не знате?

Е па то ми је стално понављао мој тата Димитрије (можда је имао на уму своју ташту...).

Ту изреку очигледно нису знали ни господин и госпођа Сребрић, иначе би боље пазили кога пуштају у кућу...

Пас је још и могао да прође, он је, у суштини, био симпатичан (премда је имао ружну особину да ми краде Миленину пажњу), али ја своје троје деце никад не бих поверио на чување оној замлати од његовог газде!

Срећа да сам тада могао да рачунам на своје рођаке.

Не усуђујем се, наиме, ни да помислим како би се то завршило да није било мог браце. Не знам да ли сам био јасан!

Шта кажете? Уопште нисам био јасан?

Е па онда се лепо сместите: боље да вам испричам све од почетка.

1.

ЛЕЛОГ ЛИ ИЗНЕНАЂЕЊА!

ила је јесен, петак ујутру, и ја сам мирно висио наглавачке на тавану кад ме је лепет крила прекинуо у... „медитирању“ (добро де, спавао сам).

Иако сам све видео наопачке, било је довољно да се нађем наспрам те паметне њушчице и тих четвртастих очица, па да препознам малог шишмиша који ми се смешкао.

„Компасу!“, узвикнух радосно. „Брацо!“

„Ћао, Мишу! Како је?“

„Добро, али... откуд ти овде?“, упитах.

„Зар ниси превише мали да се сам смуцаш наоколо?“

„Тачно је да мами то није било по вољи. Кладио сам се, међутим, с татом: ако га победим у шаху, дозволиће ми да дођем код тебе.“

„Али тата је практично непобедив!“, одвратих. „Немој ми рећи да си...“

„Да, тако је! Ја сам први у породици који га је победио! И тако сам сада овде. Зар ти није драго што ме видиш?“

Драго? Било ми је *и више не*го
драго! Компас је био први

од моје једанаесторо
браће и сестара који
ми је дошао у посе-
ту. И у томе је био нај-
бољи. И не само у

томе: имао је феноменално памћење и кликер за математику и био је мајстор за решавање загонетака. Укратко, он је био геније у нашој кући! Једва сам чекао да га представим остатку породице!

Сребрићима је било драго што су упознали тог сићушног представника моје лозе. Поготово Милени, која га одмах узе у наручје (због чега сам био малчице љубоморан).

„Спремила сам ушећерене мушице за твог старијег брата“, објасни му. „Али тај прождрљивац је све поклопао!“

„Хвала вам, госпођице“, одговори он учтиво. „Ионако бих морао да одбијем.“

„Госпођице! Ха-ха!“, зацерека се Паја. „Назвао те је 'госпођицом'!“

„Боље да ме сматрају госпођицом него медведом!“, одбруси му Милена. Онда се поново обрати Компасу: „Хоћеш рећи да не волиш мушице?“

„Ма не, него, видите... ја сам вегетаријанац. Једем само воће и поврће.“

„То је за сваку похвалу“, задивљено рече господин Сребрић.

„То је незамисливо!“, згрожено рече Паја. „Како неко може да одоли сочном свињском котлету? Или оним укусним кобасицама које...“

„Престани, Пајо!“, укори га Милена. „Покажи мало поштовања према онима који мисле другачије него ти!“

„Ако сам добро разумео“, упита Никола, „волиш да играш шах, је л' тако?“

„Тако је, господине.“

„Ха-ха, назвао те је 'господином'!“, закикота се опет Паја.

„Зови ме Никола. Хоћеш ли да одиграмо једну партију?“

„Радо, госп... хм... Никола.“

И два „генијалца“ одоше у дневну собу да започну шаховски окршај.

Али тек су нас чекали прави окршаји.

2.

ВРИСАК У ДИМЊАКУ

артију убрзо прекиде позив госпође Сребрић: „За сто!“

Напољу је, у међувремену, почела да пљушти киша и црни облаци су прекрили небо.

„Шта има за клопу, мама?“, упита Паја, који је први одјурио у кухињу.

„У част нашег госта спремила сам укусна вегетаријанска јела: паштету од спанаћа, воћну салату и колач са поморанџама. Шта кажете на то?“

Ова новина се свима допала.
Чак и Паји, који одмах
крену да крка.

Компасу се нарочи-
то допао колач: појео је
три парчета!

„Хеј, па зар ти не
једеш само воће и
поврће?“, пецну га
Паја.

„У праву сте, господине Пајо, али
Никола ми је управо објаснио да су
мозгу потребни шећери да би добро
функционисао.“

„Обратио ти се са 'господине Пајо'!“,
насмејасмо се Милена, Никола и ја.

„Ма не треба ти то 'господин', довољ-
но је само 'Паја'“, одврати овај љутито.
„И немој мислити да не знам како је то
само изговор да би појео више колача
од мене!“

„Пајо!“, изгрди га мајка. „Зар се тако
понаша према госту? Узгред, пошто смо
сви овде, хтела сам нешто да вам саоп-
штим: ваш отац и ја смо одлучили да
отпутујемо за викенд. Путујемо данас
по подне, чим стигне ваш... бeбиситер!“

„Бeбиситер?“, понови Милена
намрштивши се.

„Па нисмо ваљда бебе!“,
побуни се Паја.

„А ко је то?“, упита
Никола подозриво.

„Један рођак...“, врдала
је мама.

Забрињавајући звуци који су допи-
рали из дневног боравка прекидоше
госпођу Сребрић на пола реченице.

„Ш-шта је то било?“, промуца Паја
пребледевши.

„Не бих знао“, рекох начуљивши уши.
„Али заклео бих се да долази из димњака.“

